

Ouderling
Massimo De Feo
van de Zeventig

Een les van mijn ouders

gold ook voor mijn broer Alberto. Onze ouders lieten toe dat we met de zendingen bleven afspreken. We lieten ons later dopen en bevestigen. Ik was 10 en Alberto was 11.

Toen ik 18 was, vroeg ik mijn vader voor hulp om mijn zending te bekostigen. In eerste instantie zei hij: 'Vergeet het maar. Dat is teveel geld.' Maar enkele dagen later vroeg hij me: 'Wil je echt op zending gaan?' En ik antwoordde: 'Ja. Zielsgraag.' Mijn vader beloofde dat hij me zou helpen.

Ik begreep niet waarom mijn vader zoveel geld voor me wilde betalen. Toen besepte ik dat het was omdat hij van me hield. Het deed me denken aan het offer dat Jezus Christus voor ons heeft gebracht. Hij heeft ons duur gekocht omdat Hij van ons houdt.

Na mijn zending werd mijn moeder erg ziek. Ze had kanker. Ze vroeg me op een dag om haar te leren bidden. Ze wilde voor mij bidden. Ondanks haar pijn dacht ze aan anderen. Zij deed me ook aan Jezus denken. Toen Hij verzoening voor ons bracht, leed Hij veel pijn.

Maar Hij bad voor *ons*.

Hoewel mijn ouders in dit leven nooit lid van de kerk zijn geworden, waren ze een goed voorbeeld voor me. Ik ben dankbaar voor de lessen die ik van ze geleerd heb. We kunnen veel van onze ouders, leerkrachten en leiders leren als we openstaan voor wat ze ons onderwijzen. ●

Ik ben in een klein plaatsje in Zuid-Italië opgegroeid. Mijn familie was geen lid van de kerk. Op zekere dag, toen ik negen was, klopten er twee zendingen bij ons aan.

Mijn ouders waren niet geïnteresseerd in wat de zendingen ons te vertellen hadden, maar ik wel. Dat